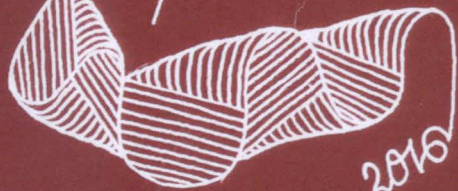
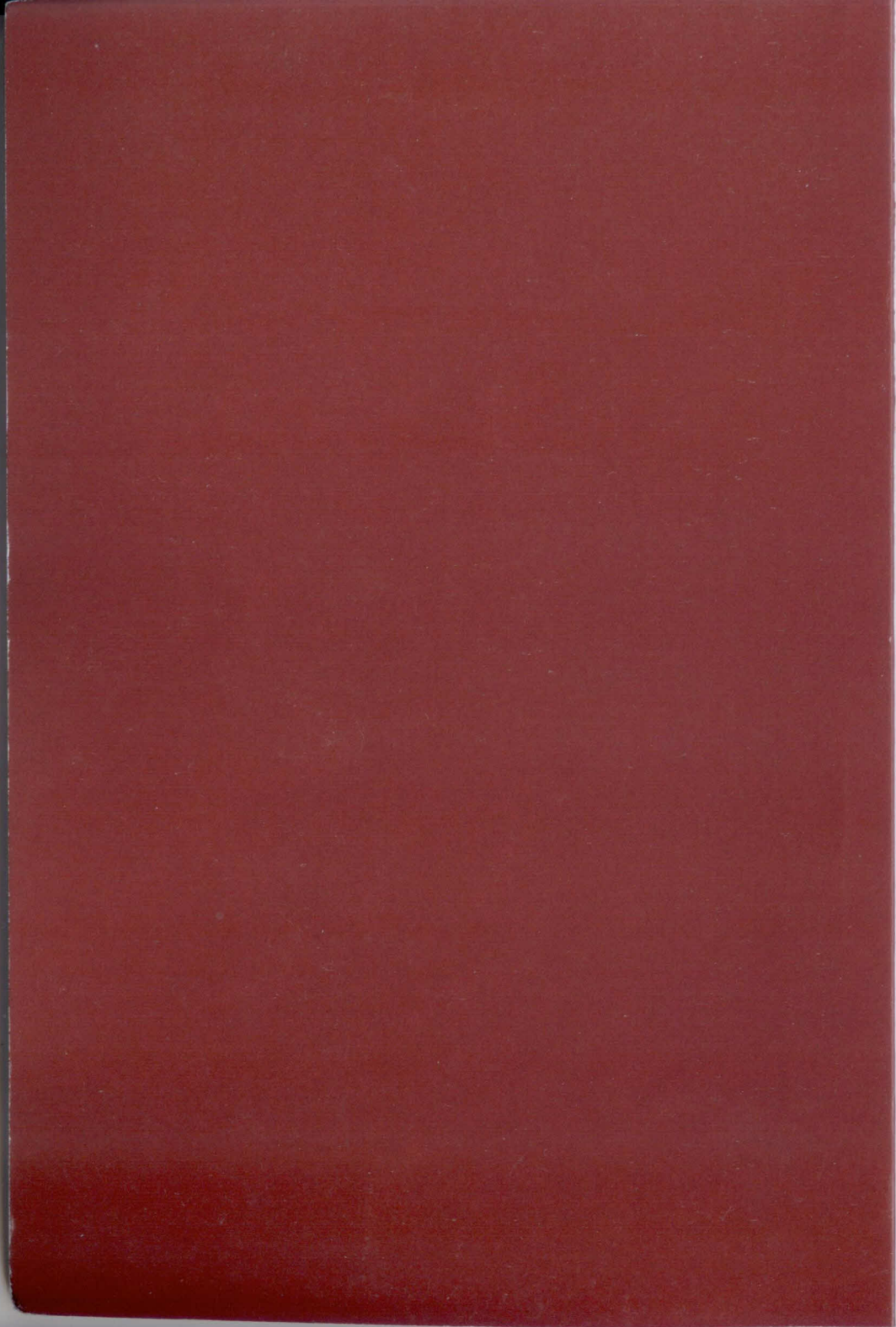

Sparnai

vilniaus
licejaus
mokinių
kūrybos
almanachas

sparnai

2016

„Dar nė vienas žmogus, nurydamas piktus žodžius, nepakenkė savo skrandžiui,” – pasakė V. Čerčilis. Taip bandau ir gyventi. O šiaip nusikirpau plaukus ir jaučiuosi naujai gimus.

Aš niekada nežadėjau išeiti
Ir sako kad grįžau visai ne aš
Ir dar sako
Kad trys žiemos praėjo
Kol pavyko užpildyt spragas
Sako praėjo trys žiemos
Žmonės krito ir kėlės
Ir krito
Laukuose pasiliko ražienos
Ir šalna atplaukiančio ryto
O eiti toli man reikėjo
Kol ne žmonės o aš dangščiau prarają
Kol lietus o ne ašaros plovė žemę
Kol širdy vėl išaušo diena

Žmonės sako praėjo trys žiemos
Tik aš niekad nežadėjau išeiti

***

Aš jaučiu, kaip tylomis atsiduri greta,
Per dvi eiles, bet taip, kad ten nusklisų mano kvapas
Sumišęs su iš lauko prasismelkusių šalčiu.
Taip tavo plaučiai ieško tylomis pilnatvės.
Ir sąsiuvinio dešinėj maži langeliai
Kaip šachmatų lenta nuspalvinti pabyra
Nes net per šitiek metų tobulybės
Širdelės į juodus taškus suyra

„Kai dar tebesi ne žmogus – žiedas, o žmogus – pumpuras, kai dar ne pats nežinai, koks būsi pražydęs, kokios spalvos ir kokio gražumo.”

– Romualdas Granauskas

Melodija ir žodis – mano pumpurai,
kurie iš lėto gręžiasi į pavasario saulę.

Kuriu

– Ilucija vaicenavičiūtė –

Potėpių potvyniais lieju akvarelę
Į sausą nuykusią žemę,
Tegu ji atsimerkia, ištaria žodį,
Vėją paleidžia teptuko mostu.

Švelniais pirštais lipdau molį,
Kad atsibustų iš amžino miego,
Išgirstų akmens kritimą vandenin –
Sūraus, ištroškusio.

Kreidelėmis dar kartą piešiu
Vaikystės prisiminimus ant šaligatvio,
Žymiu skaičiais plyteles,
Bet raštas jose blanksta kas kartą lietui užėjus.

***

Plaukiu per vandenyną,
Bangos supa mano valtelę,
Toje valtelėje – maža smiltelė,
Kvepianti šiltu draugystės rūbu.

– Kad tik jos neišplautų audros ranka, –
Kartoju sau patyliui.
Kad tik ji nuneštų žinią,
Kad ji nuneštų tik žinią.

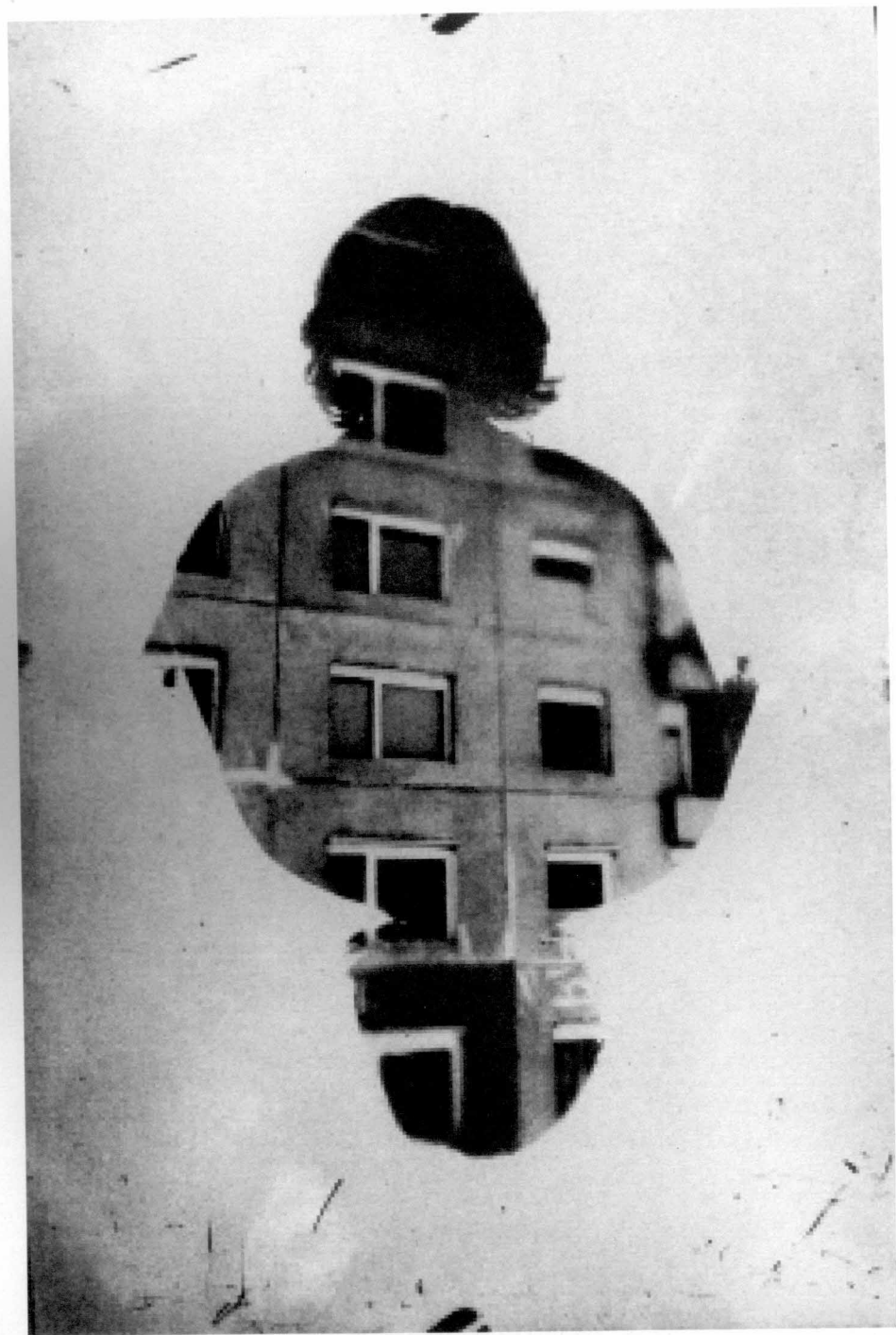
***

Į auksinį popierių
Susuku ir užklijuoju
Tada pakuodama
Užantspauduoju
Kitą pasaulį
Siunčiu
Debesims griūnant
Į balą
Pašto dėžutę
Atidarau
Gavai?
Nepagavau
Debesų griūnant

***

Įsiklausiusi į nakties tylą
Girdžiu,
Kaip prabyla rugiagėlė –
Melsva melsva
Kaip anądien tavo akys,
Gilios it po audros bala
Šalia senelių obels.

Įsižiūrėjusi į ryto šviesą
Stebiu,
Kaip pražysta saulėgraža –
Gelsva gelsva,
Išaugusi sausoje žemėje,
Drėkintoje sūriu jūros vandeniui,
Su saulės spinduliais,
Įsipynusiais tarp žiedlapių.

- „queen” - kostas ivanauskas -

Kam liūdėt, jei gali neliūdėt?
Šypt
Gražios dieneleš
Bučkis
- Lapė

Išplaukiu

rausvu mėliu apsitraukęs dangus
namai dainuojantys romansus
žibintai šoka svajingu žingsniu
po jais krinta lietus plunksnų varnų
bėga it vynas iš butelių
miesto spalvos tarp pirštų galų
įsisukusi į minkštus medžius
trinu kontūrus kūno minčių
pulsuoju tuo pačiu svaigiu ritmu
virstu žibinto šviesos žaismu
it juoda plunksna krentu iš delnų
gera gera nors regis tirpstu
kaip sniegas Prie Tavo Pėdų Basų
ir išplaukiu spalvų upeliu

- emilija lapaišnskaite -

- laura steponavičiūtė -

Kai šimtąjį kartą darau tą patį ir
pastebiu ką nors naujo, tada gimsta
kūryba.

— gabija verbaite —

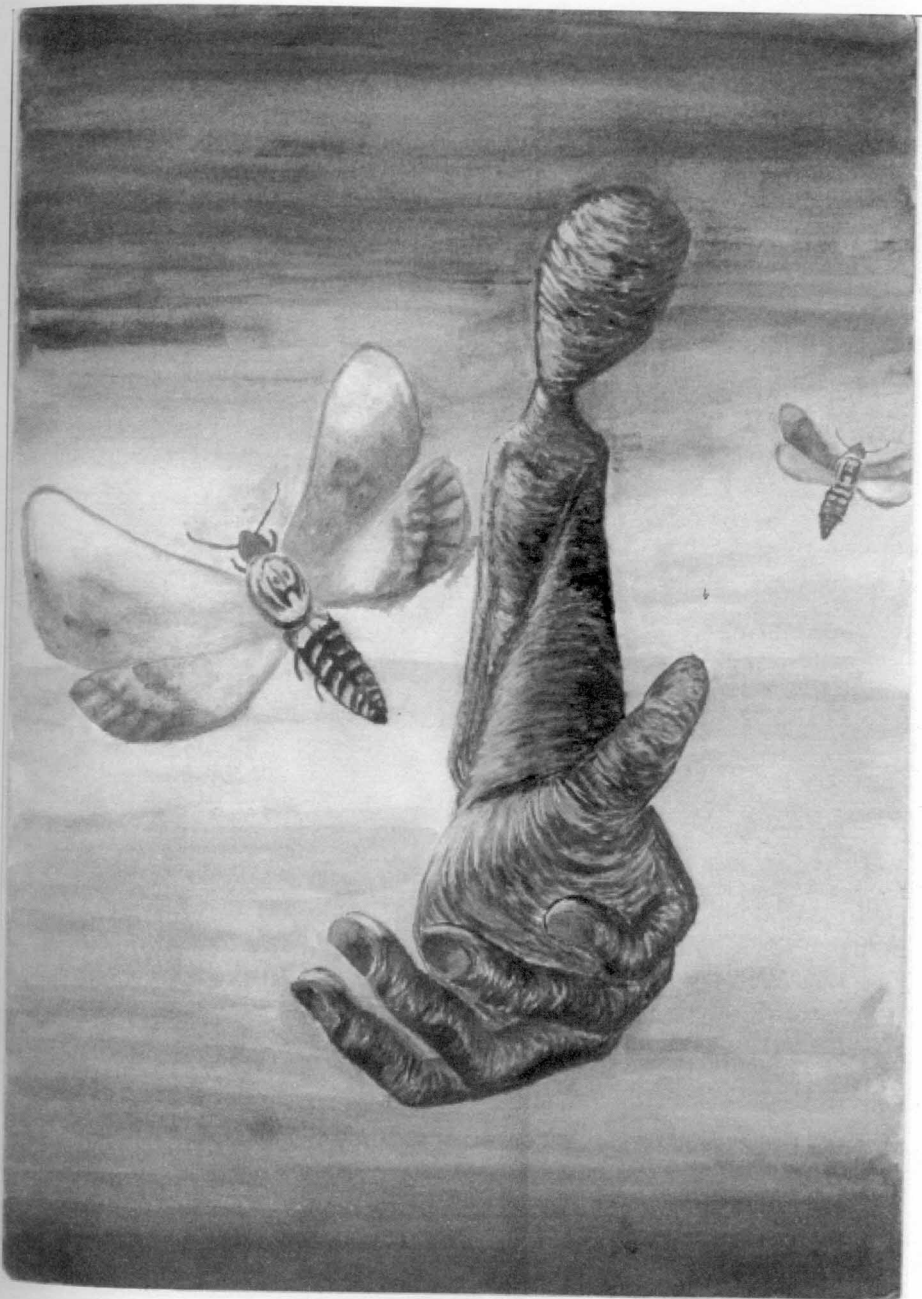
Avis graži.
Ji negalvoja.
Jai nesvarbu,
Ką rašo Radauskas.

Avies galvoj tuščia,
O širdy – ramu,
Rupšnoja ji sau žolę,
Kaip ir visos, pamažu.

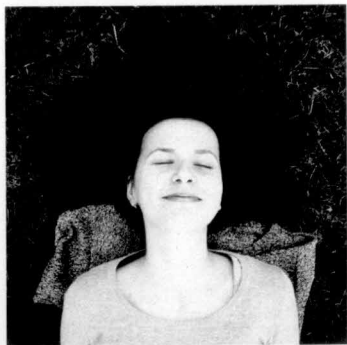
Avis moka pasakyti „bee“.
Jai pareikšti nesunku:
Pasako „bee“
Ir visiems viskas aišku.

Ir nusispjaut aviai ant Kamiu,
Ant svastikų ir kryžių,
Ir gaila man avies,
Bet kartais jai pavydžiu.

stij ir
nsta

- gabija verbaite -

Kodėl kuriu? Nes man patinka pati rašymo idėja: kaip tyliai stebėtojai tyrinėti supančią aplinką, žmones, o po to išstis valandas galvoti, kaip visas tas mintis perteikti žodžiais. Tikiuosi, kad kadanors išmoksiu užčiuopti ir jamžinti tokius dalykus, kad skaitydamas žmogus nors akimirka sustotų ir susimąstytų: „Bet iš tiesų juk taip ir yra!“

Dėmelės

– gustė papaurėlytė –
I

Matyt, pasaulį ėmiau suvokti kitaip, kai pamačiau mamą, stovinčią miegamajame ir nepaprastai giliu žvilgsniu veriančią savo kaulėtas rankas, ištiestas priešaky. Mama kaip įprastai stovėjo basa ant ažuolinio parketo grindų, pėdomis įsikibusi į gyvybę praradusį medį, o jos plaukai buvo susegti pakaušyje į mažulytį kuodelį, koks bebuvo likęs per kažį kiek metų.

Jei manęs kas nors paklausdavo, kokio amžiaus mano mama, dažnai man pagelbėdavo tokie žodžiai kaip „gal“, „apie“... Man neatrodė svarbu, koks tas skaičius, nes visuomet maniau, kad ji jauna ir gyvybinga. Todėl, kad ji yra mama.

Tačiau dabar ji stovėjo kambaryje ir žvelgė į savo rankas. Šito reginio negalėjau išverti. Ko gero, visuomet jaučiausi saugus, nes nemąščiau apie tai, kas galiausiai bus...

Mama man sakydavo, kad nieko nebijo. Bet aš tvirtai žinojau ir jai vis kartodavau, kad ne, ne, taip nebūna. Aš atkakliai vis klausdavau ir klausdavau jos, tačiau ji tik šypteldavo ir atsakydavo tą patį. Tai buvo tartum jos maža paslaptis.

Vienąsyk, kai kurdamas ugnį mėčiau malkeles į židinį, mama sulinkusi sėdėjo prie kibiro ir skuto bulves. Mano rankos buvo suodinos, jos – žemėtos. Abu vėliau juokdamiesi sustojome prie kranelio jų plauti. Vos pradėjęs tekėti vanduo visuomet būdavo šaltas. Mama pirmoji pakišo rankas plauti, kad aš gaučiau bent kiek šiltėlesnio vandens.

Kai buvau šešerių, senelis mane užkėlė ant arklio. Aš siaubingai spyriojau, nes baiminausi neramaus arklio žvilgsnio. Jo akys buvo nepaprastai gilios, galėjo pastebėti daug daugiau negu aš. Sėdėjau ant balno, iš akių sruvo ašaros, tačiau greitai atbėgo mama, besi-

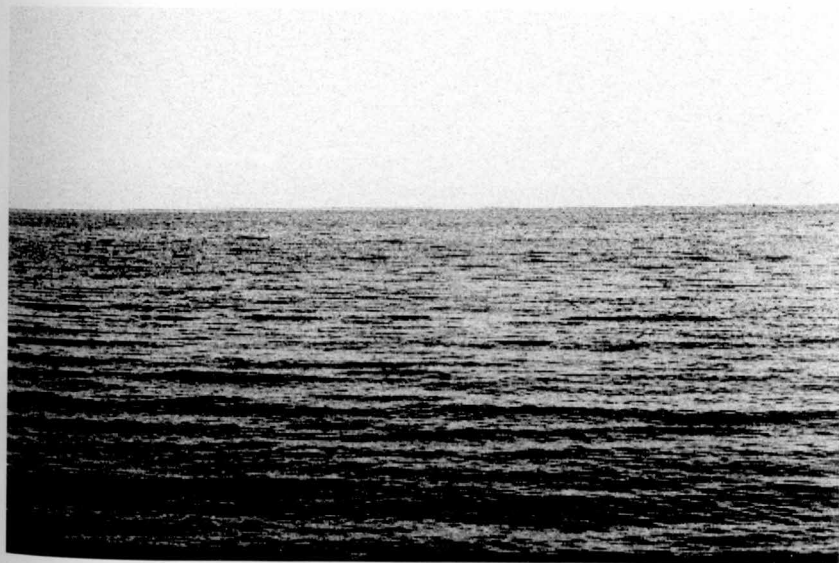
šluostydama miltuotas rankas į prijuostę. Ji suspaudė mano delną, o kita ranka glostė palšus senojo arklio karčius. Aš kaipmat nurimau, senelis pradėjo raginti arklį...

Dabar aš stovėjau savo vienišam kambary, pro langelį žvelgiau į didįjį mūsų beržą. Atmenu jį dar nuo ankstyviausių savo dienų – tuomet jis buvo laibas, šakos dar tvirtos, lapai kaip varpeliai lengvai virpėdavo vėjyje. Dailiosios juodos dėmelės buvo mažytės, o metams bėgant jos vis plėtėsi, padengdamos medžio žievę juodu tankumynu. Jis irgi seno...

Aš niekaip negalėjau suprasti, kodėl mama vis dažniau atrodo susirūpinusi, išsigandusi. Keletą vakarų girdėjau, kaip ji išeina apsilinkusi tik naktiniais marškiniais į kiemą. Paslapčia stebėdavau ją pro langą: mama lėtai glostydavo mūsų šunelį Pifą ir valydavo iš jo pavargusių akių traiškanas. Tačiau niekuomet nesulaukdavau mamos grįžtant, nueidavau gulti. Tuomet dar ramus.

Įėjau į jos kambarį, o mama ramiai atsigrėžė į mane ir liūdnai šyptelėjo. Aš priėjau arčiau ir, pažvelgęs jai į akis, paėmiau už rankos.

Norėjau ją padrąsinti, džiaugtis begaline jos šypsena, pasakyti, kad nepaliksiu ir nenuvilsiu... Tačiau aš stovėjau ir tylėjau, nes ateities baimė buvo atėmusi iš manęs visas likusias jėgas.

– „we're not scared” – kamilė čelutkaitė –

– guste papaurėlyte. –

Nemėgstu menininkų.

Nepabaigtas eilėraštis

– gabrielė šidlauskaitė –

Pirmą kartą gyventi labai nesmagu.

Reikia išsiaiškinti kaip veikia oras

Ir ar tikrai tau jo reikia.

Kur sniegas vasarą pradingsta?

Kodėl jūra mėlyna?

Žodžiu.

Reikia atsakyti visus klausimus,

Kuriems antrame gyvenime neturi laiko.

Nors paklausius tų antrašansių išgirstum, kad

Gyventi pirmą kartą buvo tikra palaima.

Antrąjį gyvenimą galima

Vadinti maskavimosi periodu.

Reikia storai išsitepti abejingumu,

Išsitrinti skruostus sarkazmo milteliais.

Nepasiduoti

Ir visada atkakliai stengtis liežuviu

Išspausti tas netyčiomis susidariusias duobutes skruostuose.

Trečiajame gyvenime

Pradedi jaustis be proto vienas

Per kitų draugų pudrą

nebeįmatai jie šypsosi ar ne

Bandai bent savąją nusivalyt

O ji kaip įaugus

Trečiajame gyvenime pirmą kartą

Pasižiūrėjęs į veidrodį pirmą kartą

Pradedi abejoti perėjimu į ketvirtą.

- gabrielė makarevičiūtė -

„Nothing is worth more than laughter. It is strength to laugh and to abandon oneself, to be light. Tragedy is the most ridiculous thing.”*

– taip bylojo Fridačka Kahlo

pro patria

– kamilė čelutkaitė –

11-ąją kaip visuomet
aktų salėje užsimerkęs
ar su akimirkai įslinkusiu
šiems laikams nebūdingu idėjos ryžtu
lyg poterius sumurmi
tėvyne mūsų

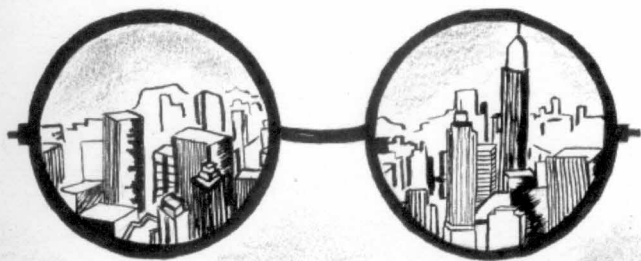
bet paplojęs it po gero klasikos koncerto
vėl grįžti ten arba čia
tarp keturių drebančių sienų
vėl tegalvoji vien apie savo akmenėlius
kurių pilni japoniškai tušti kambariai
kur terūpi susitvarkyti
savo dramų lentynėle
ir eilinįsyk išskalbti
nosinaites apšnerkštas
santykių stalčiuje sumestas
juk išties težydingi vienybė
skamba panašiai kaip
individuali vienišybė

–
pameni mokė mus venecijos pirklys
vekselių galima nesilaikyti
niekas sterilioj tolerancijos palatoj
už tai tavo širdies
neišpjaus.

*„Niekas nėra vertingesnio už juoką. Stiprybė yra juoktis ir pamiršti save, būti lengvam. Tragedija yra pats absurdiškiausias dalykas.”

ughter,
bandon
e most

- laura steponavičiūtė -

stovi čia pat
gerklėj apledėjusiai
sutrikęs žvirblis koks
nutupia prie artimojo kapo

įkalto vardo raidės vos vos apželia
ar nukrenta ten kur ir jis
žinai kone viską apie
jo praeitį bet nieko apie
dabartį kaip jis ten
ne čia
čia tik kitoks tavo vardas

vis prieinu prie tavęs
bet tavo akys nesustabdomai juodėja
virsta viso labo skylutėmis kaukėje
tampi dar vienu nebyliu
modeliu modiglianiui

nors taip trokštam gulbės giesmės
žvirblis mumyse tyli

- kamilė čelutkaitė -

kaligula šventuolio balsu

net musės neuž
muščiau bet ar ne
didesnis akmuo turėtų būt metamas
už atimtą viltingą musės žvilgsnį
į tolį

– kamilė čelutkaitė –

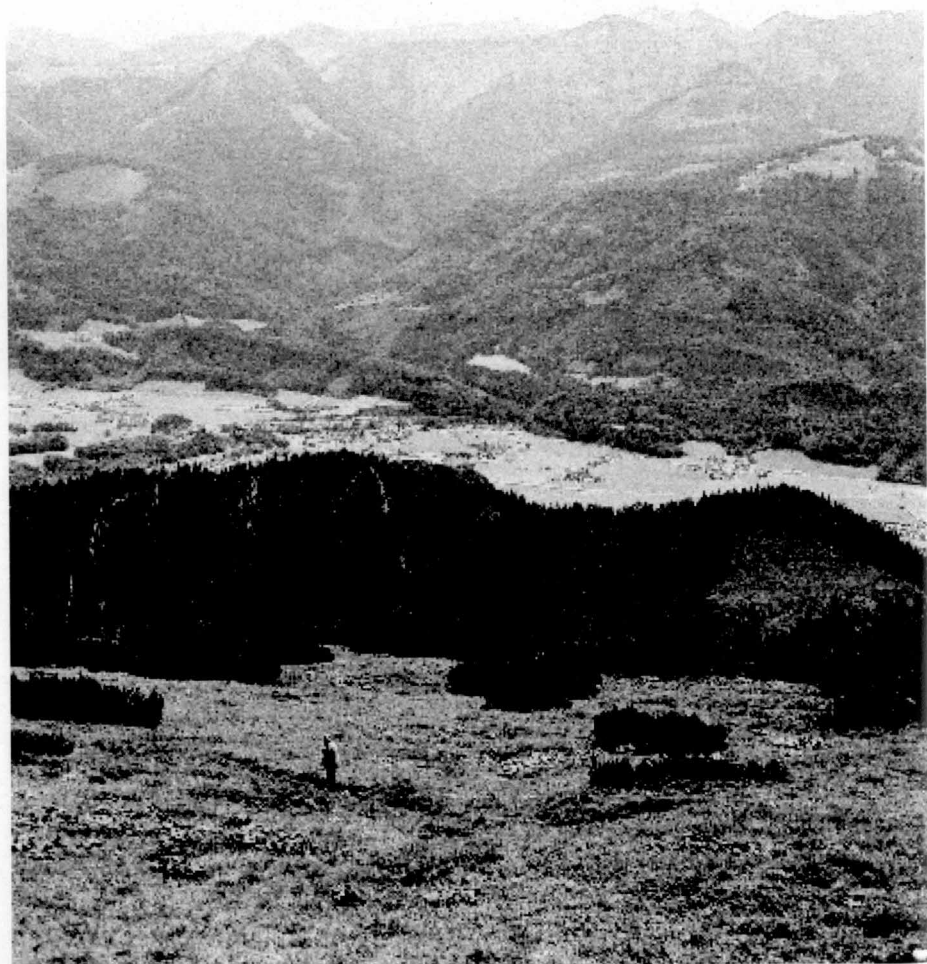
– „swing” – kostas ivanauskas –

galėtų būti aforizmas

ne veltui Orfėjas
palikęs Euridikę
atsigręžti negalėjo.

- „tarp” - kamilė čelutkaitė -

- „babelio bokšto nutrupėjimai” - kamilė čelutkaitė -

Apie save galiu pasakyti tiek: tikrai žinau, kad vienoje širdelės pusėje gyvena keistoka princesė, o kitoje kažkoks padarėlis, kurio dar neteko gerai pažinti. Toks pūkuotas ir labai įnoringas. Princesė sakė, kad jįs dideles žibančias akytes turi, jose visi saulėlydžiai, saulėtekiai ir net žvaigždutės atsispindi.

Sparnai. Kartą sapnavau juos. Sapnavau tada, kai miegojau savo šiltoje ir patogioje lovytėje su pilku pliušiniu katinu išverstomis oranžinėmis akimis. Labai vertinu mūsų draugystę ir nors per keletą metų jįs dar neištarė nė žodžio, tikiu, turi, ką pasakyti. Bet aš ne apie katiną, aš apie sparnus. O jie – ypatingi. Prisimenu, ėjau gatve saulei leidžiantis. Aukšiniai šešėliai krito ant parko suolelių ir ant mano delnų. Aplinkui – meilė. Visa graži ir spalvota, kaip ir turi būti. Pamaniau, kad iki pilnos laimės tik sparnų trūksta ir žiūriu – krautuvėlė. Užėjau ir pradėjau rinktis sparnus, o jų ten gausybė... Žalių, baltų, minkštų, lengvų, su animaciniais herojais ir be, net nematomų buvo. Kaina – nei maža, nei didelė. Sparnai kainuoja vieną gyvenimo akimirką. Pabrėžiu, gyvenimo. O gyvenimas gali būti ir tikras, ir padirbtas, būtent padirbtas čia ir netinka. Kortelė atsiskaityti, deja, irgi negalima. Žmonės sako – gyvenimo į kortelę nesutalpinsi, nors gal ir galima būtų pasiginčyti. Bet aš to nedarau, nusipirkusi sparnus išbėgu į gatvę. Sparnų plunksnelės pajunta lengvą vėjo gūsj ir mano pėdutės pamažu atsiplešia nuo žemės. Aš kylu. Pasaulis toks keistas atrodo. Vienoj pusėj vakaras, kitoj rytas. Niekaip neapsisprendžiu, kur skristi, taigi tiesiog stebiu dramą. Dangaus karališkame teatre net bilietų nereikia. Siužetas įdomus ir aktoriai labai geri, tik režisieriaus niekur nerandu, bet gal jo ir nereikia matyti veiksmui vykstant? Kai vienas spektaklis baigiasi, prasideda kitas. Ir taip ratu, ratu, ratu, kol rytą keičia vakaras, o vakarą rytas. Ir į mano kambarį ateina rytas, staiga nuleisdamas žemėn ir prašydamas tęsti spektaklį. Aš net nesipriešinu, žinau, kad gyvenimo į kortelę neįsirašysiu, juk žmonės sako. Atsikeliu ir išskubu į gatvę, o ten nei aukso šešėlių, nei sparnų krautuvėlių... Tada ir suprantu, kad žemėje gali būti tik nematomi sparnai, jei vieną kartą sapnų krautuvėlėje nusiperki, išlieka visą gyvenimo akimirką. Svarbiausia ja tikėti. Ir sparnai nuneš. Toli toli... Pasižiūrėti ryto ir vakaro.

Šangrila

Sutrūkusios malūno girtos
Išdrasko žemę lig kraujų,
Pasprukusios idealistės
Pakyla nuo vaškinių kaminų

Nerimsta, klykia baltos gulbės
Jos gedi nuplėštų sparnų,
Tad nulipdyki joms tvirtovę pilką
Iš kaulų ir vilčių tuščių

Paliegęs milžinas vaitoja
Geroji fėja kapstos viduriuos
Plika kaliausė sau grūmoja –
I Kam šeria akmenis plynų laukų?

Verpetas kraujo ratilais žegnojas,
O saulė skina galvas nuo pečių
Taip atsibunda ir karalius nuogas
Paženklintas sustojusių naktų

Balta liepsna it šiltinė jį glebia
Jo plunksnos skęsta degute
Pašvinkęs kūnas jį aprauda
Sutirpdamas plikų žvaigždžių ūke

Uždūsta siela sudarkyta
Iš pasakų atgijusių svajų,
Tėvynė gniaužia gerklę minkštą,
Bet neišgirsta tų mechaninių giesmių.

Almighty trashlord is here to present
you with trash. Viewer discretion is
advised.*

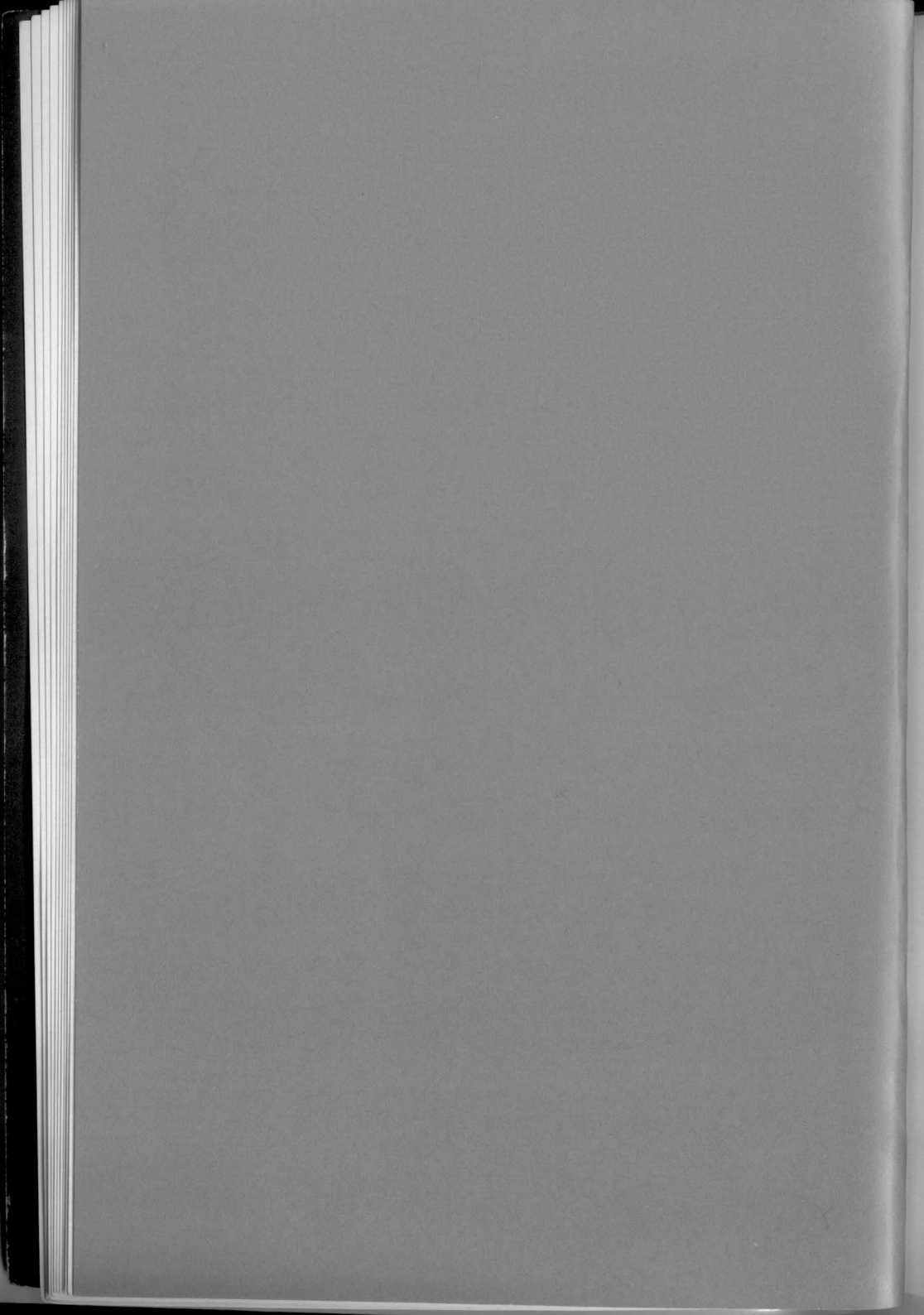
*Visagalis šiukšlių valdovas apsiereiškė jums
pristatyti savų šiukšlių. Ar skaityti toliau, spręskite
savo nuožiūra.

resent
ion is

é jums
spręs-

ql
oi, ql tai čia cool
Ql ql ?????
bet ql toks minkstesnis nei cool
qqll kukulele!

uqll
qlql-u
arba tu esi ql ql
arba tu esi qq
ar gi sakau ll
uql-l

- austėja azguridyté -

- gabrielė makarevičiūtė -

Visų pirma, esu gamtamokslis žmogelis, kartais pavyksta leisti susitelkusioms mintims pačioms žodžiais dėliotis į poeziją. Nors kas žino, gal pati gamta padeda tai įvykti...

Nesu

— lukas činčikas —

Kas čia?
Kur aš esu?
Aš nematau ir negirdžiu, nežinau, ar jaučiu.
Ar aš esu?
O kaip sužinoti?
Cogito, ergo sum?
Aš bijau...

Praėjo jau daug.
Ar nepraėjo niekas?
Ar gali laikas eiti,
Jei pats niekur neinu?
Aš laukiu...

Aš niekur ir visur.
Ar tai Limbo?
Skaistrykla?
Amžinybė Nieko, laukiant Visko?
Aš tikiu(osi)...

Ar dar kas nors yra?
Ar tiesiog nemoku šaukti?
Gal viskas paprasčiau, nei atrodo.
Prašau, atsakyki man.
Aš (ne)kenčiu...

Atrodytų, jau ir buvau, ir dar esu.
Aš tiek vargau. Ar dar vargstu?
Pakaks.

Non cogito, ergo non sum.

Aš nesu.

- „mask(s)” - kostas ivanauskas -

- Lukas Činčikas -

„Taip
tikriausiai smagu
būtų tvirti pasaulius“
– Aidas Marčėnas

monmartre

– milda mačiulaitytė –

išlipome iš metro
au dernier arrêt*
tu klausėsi
siūbuojančių femmes fatales
klubų kaitraus raudonio
tavo akys verpė joms
naujus šilkinčius apatinius

išlipu
au dernier arrêt

vyras

jis dėvi juodą švarką
nepasakytum
tvirtos jo rankos
kažkada irgi buvo
kaip to berniuko
kur pašalėję sėdėdamas
kramtydamas gumos popierėį
prisigėrusį uogų kvapo
paslapčia žavisi moterimi
įsikabinusia į jas

*pranc. paskutiniame sustojime

monologas vynu

tavo lūpų kampučiai kvepia
maitinuos vien tavo syvais
tave bučiuoju
kaip motinos plaukus

šukes iš delnų išsitraukiu
nubraukiu kraują
tamsiai raudoną
kaip tavo lūpų kampučiai

žuvėdra suklykė
virš tuščios parduotuvės

ir aš joje
tuščia
klykiu
aš tau akacija
ir diemedžiu
žydėsiu
erškėčiais dabinsiu
galvą
tik tu pabūk man
paglostyk galvą

pabudus

Kam man skaityt? Aš sportuoju.

Apie tai, kodėl meilės ir baimės geriau nerimuoti

– rūta žebrauskaite –

Pirmadienis. Tamsiame, skurdžiame kambaryje pažadino melsva šviesa. Pro langą vypsantis dangaus lopinys vertė žiaukčioti, lyg gamta būtų pylusi gerklėn krakmolingą cepelinų nuovirą. Pėdas gėlė šaltis, verčiantis vaduotis iš patalo ir ieškoti šilumos. Už to paties lango pasigirdo negrabiai išvairuojamas šiukšlių surinkimo sunkvežimis.

Pėdos lipo prie šaltų grindų. Po virtuvę mynė pusnuogis vaikas. Įėjus nepatogiai nutūpė ant suklypusios taburetės, berniuko kūnas viltingai pasisuko į priešais padėtą narvelį. Tylą pertraukė kone nepadoriai garsi į virdulį pilamo vandens srovė. Narvo dugne gulėjo senokai šilumos apleistas kanarėlės lavonas, jos sugyventinė papūtė plunksnas ir sučirškusi ėmė lesti. Iš alkanai žvelgiančių vaiko akių apvaliais žandais tyliai nubėgo ašaros. Jam prašančiai pasukus galvą žvilgsniai susidūrė, bet kvapą gniaužiančią ir ausis gulančią hipnozę nutraukė ranką nutvilkęs karštis. Pro puodelį prapiltas vanduo liko telkšoti ant stalo, per pilvotus šonus riedėjo lašai. Pirštais braukiant per juos tvilkė karštis, tik nežinia, kas degino labiau – vanduo ar tas įkaitęs puodas.

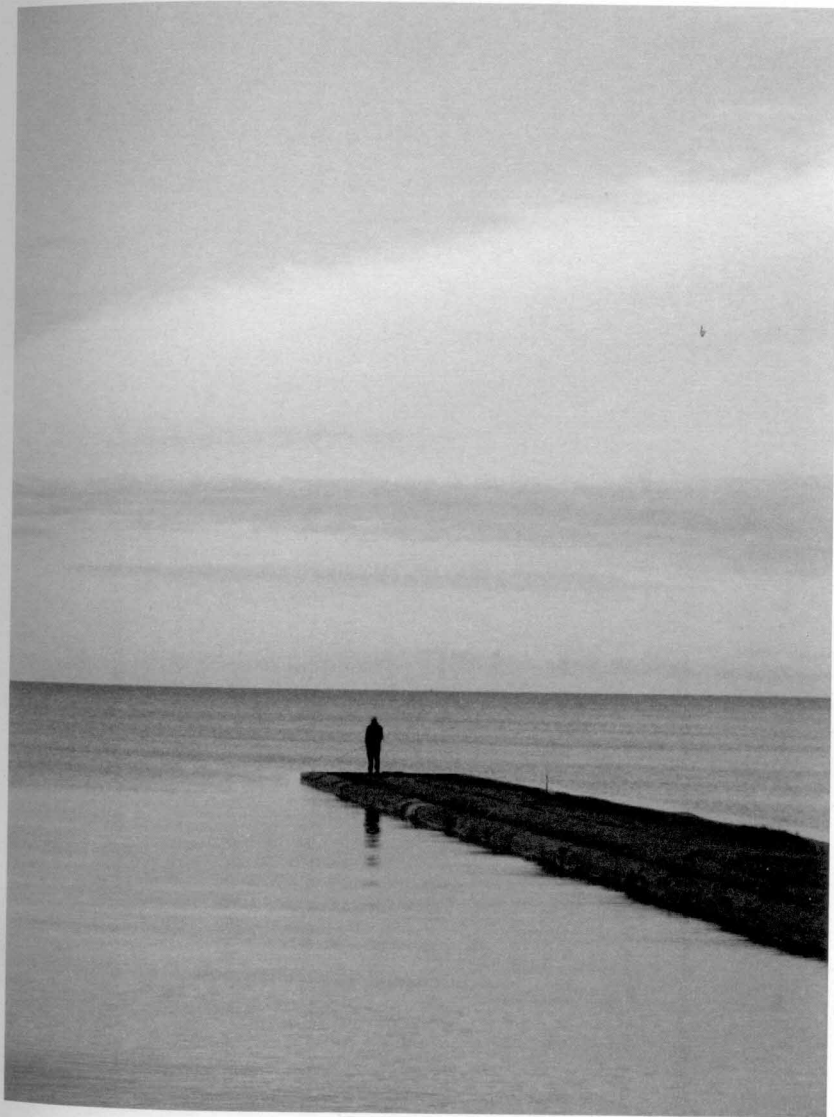
Po kelių valandų automobilio šonus negailestingai skalbė lietus ir vėjas. Purvini sniego likučiai liudijo, kad žemė dar įšalus, todėl kanarėlės kūną buvo nuspręsta paleisti į ežerą. Pastarasis, iš pirmo žvilgsnio atitirpęs, pasirodo, apgaudinėja visus ledą užpylęs tamsiu vandeniu, nepalikdamas jokio lopinėlio paukščiui paskandinti. Neliuka nieko kito, kaip tik sukti atgal. Negailestingai vandens lašais besisvaidantis vėjas, regis, nejaudino romiai pėdinančio berniuko, besiglaudžiančio prie glėby nešamos kartoninės dėžutės nuo arbatos. Gobtuvas slėpė apskritą veidą, bet vienišas jo sielvartas įkyriai badė kažkur po šonkauliais. Akys pačios krypo į tą keistai nuolankią figūrą, rankos nepa-

togiai mataravosi šonuose, jautrius delnus dirgino pirštinių vilna. Sąmonės pakrašty kilęs kirbesys nusėdo po šonkauliais šalia dieglių, ėmė kutenti gerklę. Iš darganos išniro stovėjimo aikštelė. Raumenys atsilaisvino, ranka pagaliau pakilo, bet tik stumtelėjo vaiką mašinos link.

Priėjau šiukšlių konteinerį ir visko atsikračiau.

Alkana kanarėlė gūžėsi ant užpakalinės sėdynės.

Kitą pirmadienį vėl išveš šiukšles.

– rūta žebrauskaitė –

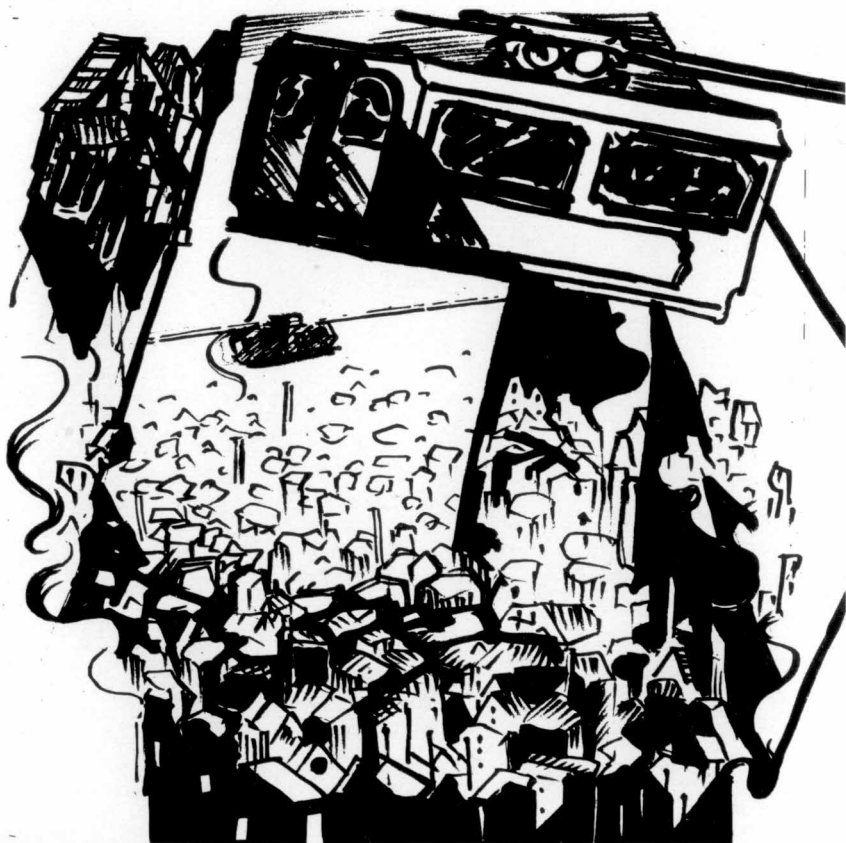
– gintarė kulytė –

Kažkas pavogė Roko flomasterius.

– justas drakšas & rokas repšys –

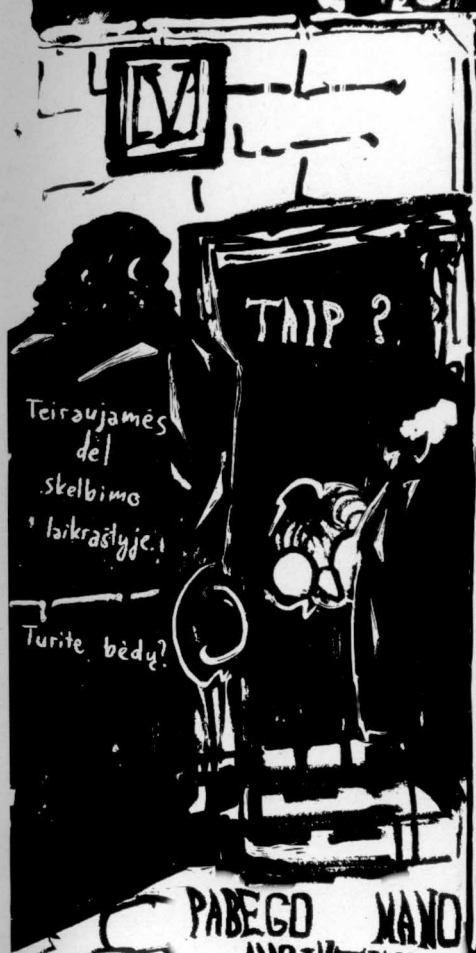
Jeigu šį sekmadienį būtumėte užsukę į „Klibončia žandikaulio“ smuklę, nupirkę keliems ponams pakankamai našalo, iš jų būtumėte išgavę įstabiausias istorijas apie šių nuotykius soneto, trioleto ar baladės forma, o jei jūs labai paprąšytumėte, jie viską net ir apdainuotų. Bet kokių atveju, tai maždaug atrodytų taip:

Garbingi ponai
beldžiasi į senosios
duris.

Teiraujamės
dėl
skelbimo
laikraščyje!

Turite bėdų?

PABEGO NANO
AUGINTINIS

Ar norėtumėte, kad
jį gražintume?

TAIP

Tuomet galite
mumis pasitliauti

lki kito
susitikimo,
ponia.

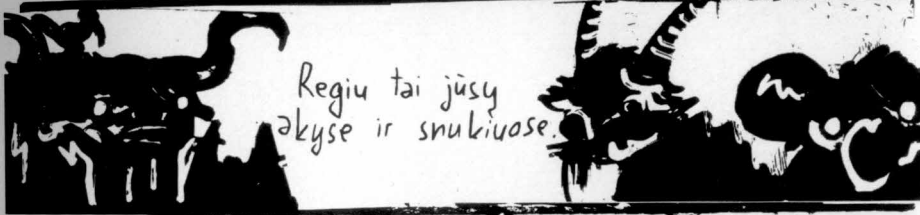
SU DVEJU

Gerieji žvėrys!

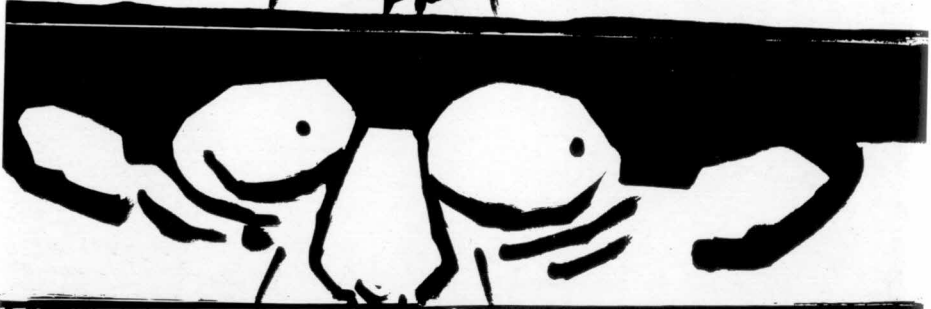
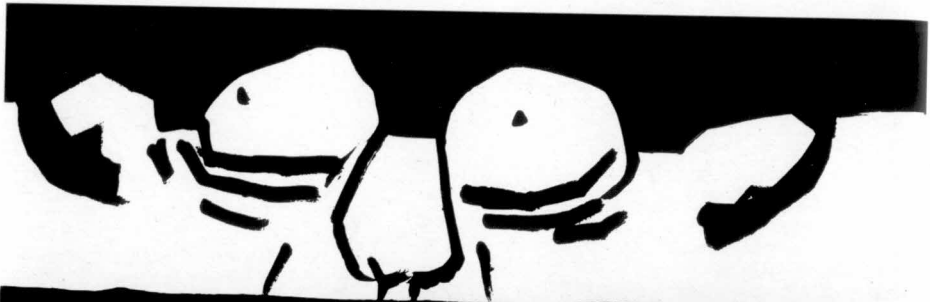
Žinau, kad
jūs kankina baimė

Regiu tai jūsų
akyse ir snukiuose.

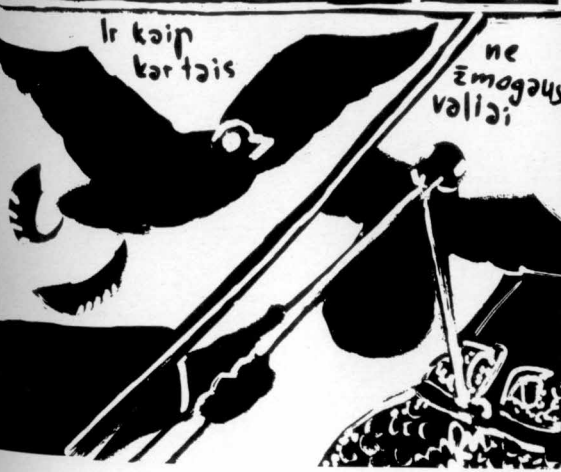
Taip, kaip
liauni augalėliai
atsikelia po žiemas,
taip jūs privalote
kilti kovai.

Pažadėtoji karalystė
jau šalia. Jums
tereikia
istiesti
kanopą ir
jį pasiekti!

Jie jums
papasakos,
kaip
keisčiausi;
dalykai
vyksta
šame
mieste

Ir kaip
kartais

ne
žmogaus
valia;

Jūs pakeisti

- „kažkas” - be 5 min 8 -

„Kiekvienas savaip iš proto kraustosi.“
– Antanas Škėma, „Kalėdų vaizdelis“

Nakty pasigedau dienos

Užklok mano gyvenimą šilku.
Paslėpk tą juodą kasdienybę.
Apsiauki nešvarių batų.
Ir šok. Ir trypk. Paneiki šilko banalybę.

Čionai tamsu – vidurnaktis miške.
Brangioji, mano nimfos pešasi.
Bet šviesa tu kreipi tik į save...
Ir nematau. Ir negirdžiu. Ką Šventa Dvasia ten nešasi.

Bet aš einu toliau, bandau žingsnius susekt.
Ne savo noru. Mane stumia Dievas.
Jei tik galėčiau aš nurimt, sustot...
Ir pamatyt. Ir paklausyt. Kur slypi baltas mano kiemas.

Užmik. Užmerk švelnias, galias akis.
Mano nimfos sapną Tau parodys.
O tuo metu, kol tu miegosi, į manas širdis
Tekės šviesa. Gaivi šviesa. Ir pagaliau gyvent pamokys.

- „512 hours” - kamilė čelutkaitė -

- danielius šermukšnis -

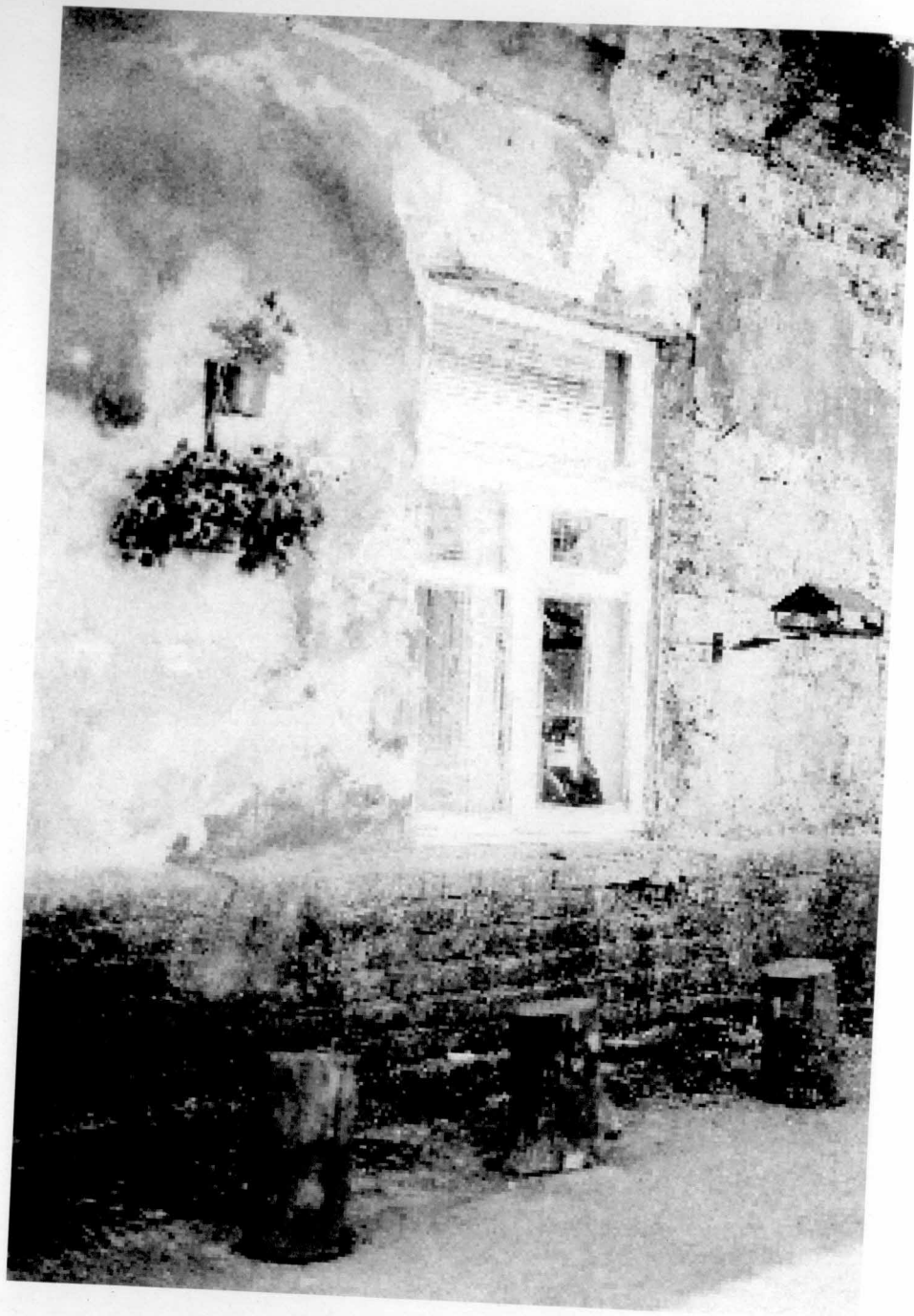

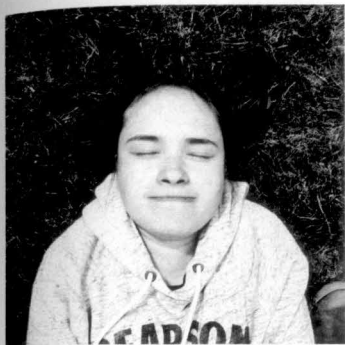
Vieversys – tai mažas paukštelis, pagal gamtos kvietimą klajojantis į vis kitą pasaulio kraštą. Žiemą ieško šilto prieglobsčio, vasarą – gaivinančios vėsos. Tuomet belieka tik ramus susimąstęs rudenio, dar svarbesnis už pavasario atgimimą. Juk tik rudenį, giesmininko balsui susipynus su čėžančiais lapais, gimsta melodija, kviečianti pasaulį dar kartą pabusti.

Paslėpk mano saulę
po ledu
Kad stebėčiau tave
rūkantį
Paliesk švelniais pirštais
šaltumą
Dvelkiančią rožėmis
vasaros
Žiūrėk tarsi būtų
tarp mūsų
Siena nebyli, tik
akordas
Klausyk tylos triukšmo
šviesumos
Apglėbančios dieną
vakarą
Išėik, tik palik man
tylumą
Supintą šviesuliais
klavišų.

– rudens vieversys –

- „prieš. stebinčiai“ - kamilė čelutkaitė -

Esu anksčiausiai iš visų mokinių į licejų atvažiuojanti (jei netikit, paklauskite sargo, patvirtins) pamišėlė. Ta pati, kuri sėdi prie istorijos kabineto įkniubus į „Kultūrbarius“. Čia mano žinios baigiasi.

Gyvenimas - vagis

Gyvenimas - vagis.
Aš Dievą gi tikėjau.
Ir net kai dingo Jis
Aš už žinių stovėjau.

Bet pavogė man stiklą,
Pro kurį Saulę aš stebėjau.
Baroką davė vietoj ginklo.
Aš apakau. Pargriovė ir... išėjo?..

- gabrielė makarevičiūtė -

rozis r red
vilits r blu
dis iznt an poem
fuk u

***

wut iz an poem?

– emilija bogdanovičiūtė –
(at)gal

nutirpę pirštai nebeapima oktavos
juodi – balti klavišai išsilydo šalty
pažadėjus šypsantį preliudą savo
užklijuosiu seno pianino dangtį

juodi – balti sapnai nebyliai
tempia kruvinus pirštus atgal
paskutinį taktą tyliai
mintyse sugrosiu: gal

– ar –

– tyla – sprogimas – tyla – sprogimas
karštų smegenų deformansai:

muilo burbulai sugeria tamsą
juodas stiklinis purvas plečiasi
apgaubęs visą tave sprogsta
ryžtingai pakyla suskilę lūpų kamučiai

prisiminimas – prisiminimas – prisiminimas
tyla ar sprogimas ar tyla ar sprogimas

neužrašyti lietaus lašai

susminga į išvargusio greitkelio asfaltą
virsta jaukia, beforme drėgme
gaivina suktis nesiliaujančius šypsenu ratų
stebi keleivius susirangę pilkam grindiny
maldauja neatversti jų lašais
nepaversti žodžiais

monologas drambliui

užgesinu šviesą tavo narve,
vynioju chaotišką 24 kadrų seką

stebėk, ar saulės spinduliai neištrynė
debesų atplaišų linijinėj juostelėj

dvidešimt penktas:
tavo pilkas klaustukas

– austėja azguridyte –

I. Rašytojui

ugnies kamuolys
išlydo kovotojo
sielą

II. Profesoriumi

ugnies kamuolys
išlydo kovotojo
skydą

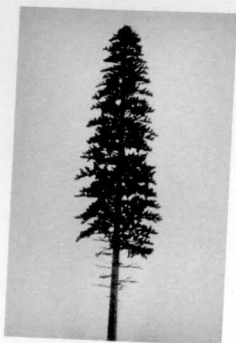
***

du garuose troškinti mėnuliai
krito link ežero dugno idėjos
be adrenalino ar juoko
vanduo ir niekas, niekas ir vanduo
du dėmėti skrituliai
sekundę skendo. jų dėmės vis blyško
pamiršę instinktą sūrio skylutėm
įtraukti spalvoto oro gurkšnį,
nebenorėjo išnirti į susiliejusį paviršių:
ežere jų netemdė šviesa
mėnuliai neatsitrenkė vienas į kitą
nuo aido suvirpėjo vanduo

- „bird has flown“ - emilija bogdanovičiūtė -

- „smile“ - kostas ivanauskas -

„Žilvine, Žilvinėli, jei tu gyvas, atplauk pieno
puta, jei negyvas – kraujo puta...”

Ši diena buvo visiškai įprasta. Maximoj su Egle nusipirkusios po tris pakelius kramtomos gumos patraukėme į Bernardinų sodą. Liepos karštis troškino mus gyvas ir mano palaidinė greit sušlapo. Džiaugiausi pasirinkusi tokią, ant kurios dėmių nesimato. Aš, Eglė, Bernardinų sodas, kramtoma užtat, tiesiai į vynuogių dubenį. Abu pradėjo dairytis, kas čia juos puola. Mergina atrodė pasišlykštėjusi, vaikinai pikti. Aišku, mes su Egle ne naujokės, tekimos pasileidom bėgti. Visi jie tokie patys. Įsitikinusios, kad nesiveja, pradėjom dairytis kitos aukos. Pamačiau du prie fontano. Net nesikalba, tik žiūri vienas į kitą. Tokių nemėgstu labiausiai. Šįkart burnon susigrūdau net keturis gabalėlius gumos. Vienas papildomai - už kvailumą. Susižvalgau su Egle ir žiopčioju: trys, du vienas...

***

Kratydamasi autobuse, vežančiame namo, nusprendžiau, kad buvo visai gera diena. Gumą visą išmėčiau, žandikaulį net truputį maudžia nuo juoko. Šešios porėlės. Man atrodo rekordas. Nuo tos minties pradėdau plačiai šypsotis. Kalvarijinės senutės žiūri į mane lyg būčiau pašaukus jas į kovą už tėvynę. Bet kažkaip nesijaudinu. Seniai tokia linksma nebuvau. Gal pasisveikinti? Pasisveikinsiu, kas pirmas prie manęs atsisės. Į autobusą įlipa vaikinai. Šiandien jau šešis tokius apšaudžiau. Apsidairęs užmato paskutinę laisvą vietą autobuse ir žnekteli prie manęs. Niekada nesupratau vaikinų sėdėjimo manieros. Kiek žinau, moterys vaikus gimdo, bet kažkodėl vyrai mėgsta sėdėti taip išsiskėtę, jog atrodo, kad tuoj ims ir ištums kūdikį. Esu visiškai pritrūkšta prie purvinos autobuso sienos, o jo kūnas vis tiek svilina man šoną. Net kvėptelėti baisu. O jis atrodo įžūliai ramus. Nieką gyvu su tokiu nesisveikinsiu! Jis ima ir atsidūsta. Neišgirdau, užtat pajaučiau.

Jo atodūsis nuvilnijo mano ranka, žaismingai patampė man šonkaulius ir pakuteno kojų pirštus. Man atrodo, net plaukai virptelėjo. Tyla. Ne ta, įtempta, stojanti prieš metant apkramtytą gumos gabalėlį, bet labiau tokia, kuri būna kai paskambini Eglei ir sekundėlę nei ji, nei aš nieko nesakome. Pagalvoju, kad jei galėčiau nieko kito nedaryti visą savo gyvenimą tik delnu jausti kaip kitas kvėpuoja, tai turbūt būčiau laimingiausia pasaulyje... Net gėda kažkaip pasidarė. Eglė išgirstų, turbūt numirtų iš juoko. Privažiavom Liudo Giros stotelę ir vaikinai išlipo. Iki pat Fabijoniškių žiedo važiavau lyg per galvą gavusi. Tada išlipau ir supratau, kad tas šlykštynė turbūt bus į mane metęs gumos gumuliuką.

- danielius šermukšnis -

Acetyl-CoA

meilės dialektika

i

mes dar kart pasukame
link Savičiaus gatvės
ten kažkuris namas tau
lemtingai nutrupėjęs
aš atsimenu kaip nenustoji
pasakoti apie vieną iš plytų
kuri tokia velniškai svarbi
neva be jos tau nebūtų ir Vilniaus
tik linkčioju galva nes
man taip gera klausytis
nes pirmas kartas
kai taip magiškai virpam
net atrodo kad nieko lig šiol taip tikrai
pasaulį nematėm dar niekad nepažinom
vidinių žmogaus miestų

vis godžiai traukom viens iš kito plytas
pamiršę vaikystės žaidimą
kas nutinka ištraukus kertinę

ii

sapnuoju kad augalotas vyriškis meta į pakrūmę raktą
ragina kas greičiau jį paims
tas nesaugos miško duobėj kartu su milijonais
kulkos pakaušy
aš pakeliu raktą panašiai pakeliu akis tą rytą tiesdama tau infantiliai
gėlėtą puoduką arbatos
gėlės rausvos savo putliais žiedlapiais mirksta mano
sapno sudrumstam mudviejų ryte
pasakoji kad visi sapnuoja nieko nenutiks gi
nė nepastebiu kaip ištrauki
paskutinę plytą
Lucy in the sky with diamonds
jaučiu kaip tie kvaili žiedlapiai
Never seen such good thing go so wrong
trupina mane iki smulkmenų

iii

lipdai mane iš rytmečio krislų taip nepatvariai kad aplinkinių žodžiai
įsisupa skylutėse jie apsunksa ir teka dvipolėse branose
kurios kas kart susidauždamos kuria naujas visatas

iiii

mes vėl
žingsniuojame Vilniumi
taip pamukiškai
godžiai geriam atsiminimų vaizdinius
klupčiodami prie kiekvienos
sau brangios plytos
saugodami
neišsakytais žvilgsniais
kits kito akį
su visomis ten esančiomis
ir būsimomis

- „scream” - kostas ivanauskas -

ateljė „rojaus drabužiai“

Kur aš esu šiandien?
šaltos ausys, evoliucija, pianinas? giesmių
giesmė, kai atmerkiu akis.

Kalnas? monstras spintoje

Kaili bliuzas,
kai nuvirsta medis

Ponas Gaga

žmogus.
Eva nemiega?

Sielos takai
akmuo ant akmens
laiptai į dangų

Ačiū: Henrikui Radauskui, Aidiui Marčėnui, Mykolui Saukai

Man 20
turiu prisiminimus
ateitį
ir norą rašyti

#4 Kibiro išpažintis

būti savim
visada tuščia

būti savim
visada vietoj
savęs pilno
kitų

pilkas
kūnas
mintis erdvi
aš esu
aš –
plikas

#5 Tarpo tarp žodžių išpažintis

nekenčiu sudurtinių žodžių ---
trūksta oro

#6 Kilimo išpažintis

po padu
be žmonos
po pėdom
virš žemės

#7 rankšluosčio išpažintis

kūnas vandens liestas
rankų tavo oda mano
nuskurus kabo kampe

užčiaupčiau
burną srovės
išbarstytus dantis
čiaupo
kap kap
kap kap kap kap –
surinkčiau

lašus krūtinės viršūnėj
kopiantį plauką į bambą
po nosim pakibusį snarglį

nedžiūčiau nebūčiau
šlapias sau sausas

#8 Bato išpažintis

kas man iš tos nosies
nesergu sloga
sunku kvėpuoti ---
vaksuoja trina šepėčiais su tepalu be skuduro vis ją su
juo
bepročiai –
jūs darot šitaip savo nosims?

šniurkšt
snirf
trufšt

meskit per Kūčias pro petį
nosis rodo kelią laimėn ---

– „redrum” – kostas ivanauskas –

– justina kecoriūtė –

ilguma

aš mačiau gyvatvores
mačiau, kaip išsišiepę nuo šalčio taksi laukia sijonuoti vyrai
mačiau laukimo salėse nebeverkiančias moteris
mačiau šefus su neišplaunamomis dėmelėmis prijuostėse
mačiau baltomis dulkėmis apdulkėjusius balandžius
mačiau vyrą, kuris moka vieną sakinį
mačiau snieguoles, valgančias moliuskų troškinį (pirmadieniais) arba
bagetes su dešra (ketvirtadieniais)
mačiau denyje žiaukčiojančius keltininkus

aš mačiau akmenis
mačiau man smakrą siekiančius šunis
mačiau lapes, skubriai ryjančias mano pietų likučius
mačiau bepirštį grojant mažučiu smuikiuku
mačiau aludarius apsipūkavusiais megztiniais
mačiau tailandiečius sakant vaikui, kad jie japonai
vaikas fotografavo ir buvo patenkintas

aš mačiau tiltus
mačiau muziejaus prižiūrėtoją, vaiką vadinantį „ponu“
mačiau mažas moterytes tipenant ant medinių kaladžių
mačiau jaunąją degančiom blakstienom
mačiau sternas reikalaujant édesio iš suvenyrų pardavėjo
tas, išmetęs į gatvę porą kąsnių, tuoj užsitraukė užuolaidas

aš mačiau vandenį, iš kurio atėjo cunamis
mačiau, kaip patinę nuo karščio rikšų laukia turistai
mačiau karalienę iš lego kaladėlių
mačiau ištisą minią tylinčių vyrų
mačiau ištisą minią ramiai sėdinčių vaikų
mačiau paramedikus, kurie važiuodami juokiasi taip, tarsi gyventi dar
būtų šimtmečiai

aš mačiau, kaip sukasi Žemė
pakibusi ore apkeliavau ištisą ilgumą
 pridėti pirštus prie tavo vaikystės venos
atsigulti šalia
ir žiūrėti į meteoritais krentančio dangaus veidą

- laura steponavičiūtė -

- ieva vaškelytė -

- austėja azguridyte -

- gintarė kulytė -

- danielius šermukšnis -

- gabrielė makarevičiūtė -

- iliustracijų ir nuotraukų autoriai -

sparnus sudarė:

aistė jonynaitė
emilija bogdanovičiūtė
erik vojevodin
aistė samuchovaitė

viršelis: ieva vaškelytė

dizainas ir maketas: emilija bogdanovičiūtė

nuotraukos: austėja azguridytė, danielius šermukšnis

dėkojame:

sauliui jurkevičiui
jolitai milaknienei
vidai lisauskienei

